

8. ARMOLI

Neengedoken zaten ze samen te wachten tot de zwarte vogel overgevlogen zou zijn. Toen de schaduw uit het zicht verdween, sprong Toerio op en beduidde haar hem te volgen. Als een ree hupte hij razendsnel over stenen en tussen struiken door. Ze had de grootste moeite om hem bij te houden en na een paar minuten moest ze stoppen en naar lucht happen.

Toerio keek achterom, draaide, holde terug en greep haar hand. ‘Komm,’ drong hij aan. ‘Komm!’

‘Je hijgt niet eens,’ zei Elaine verbaasd. ‘Hoe hou je het vol? Ik kan niet meer.’

Hij antwoordde niet, maar sleurde haar mee. Ze renden steeds dieper het bos in. De nacht buiten het klooster is levensgevaarlijk, herinnerde ze zich de woorden van Varick, de knecht van haar vader. En had niet iedereen dat beaamd? Wat had de waard van ’t Bonte Paerd tegen haar gezegd?

Eindelijk begon Toerio wat langzamer te lopen en kon ze op adem komen. Het bos was aardedonker, het smalle pad waarover hij haar voerde nauwelijks zichtbaar. Terwijl ze voortliepen, zag ze de grote oren van de trol doorlopend bewegen. Er was blijkbaar geen reden om nog bang te zijn, want ze liepen nu bijna in wandeltempo.

Grote eikenbomen reikten omhoog, hun takken maakten grillige figuren aan de donkere hemel. Waar nam hij haar mee naartoe, waar leidde dit pad heen? Af en toe keek ze naar boven, maar de sterren kregen niet de tijd om een duidelijke richting aan te geven.

Ze kon hem vertrouwen, dat wist ze zeker. Ze waren ver van het klooster, en alleen daar was het veilig, maalde het door haar hoofd. Maar wat bedreigde haar eigenlijk? Wat was er tot nu toe van werkelijk gevaar in dit bos te merken geweest? Behalve een enorme raaf, dikke grijze mist, fluisterende stemmen, de

donkere vreemdeling en die vreselijke klauwende hand? Ze huiverde.

Maar de bomen stonden nu minder dicht op elkaar, hoge struiken namen het gebied over. Het pad kronkelde verder tussen het groen door en ze volgde gedwee haar kleine gids, die geen moment omkeek maar al die tijd voort bleef gaan.

Opeens stond hij stil. Voor hen lag een heuvel, midden op een plek waar verschillende paden op uitkwamen. Er stonden een paar bomen. Vrijwel direct drong de vreselijke waarheid tot haar door. Elaine sloeg haar handen voor haar mond.

De contouren van drie houten galgen tekenden zich af tegen de lucht. Aan iedere galg hing een dik touw dat eindigde in een onheilspellende lus.

Elaine was dankbaar dat er in elk geval geen terechtgestelde aan hing; de aanblik van de galgen was luguber genoeg.

‘Wat is...’

Toerio legde zijn wijsvinger haastig op zijn lippen. Zijn oren bewogen als razenden. Hij trok haar naar een hoge struik en ze doken erachter weg.

Toen klonk het geluid van paardenhoeven over een van de zandpaden. Een gedaante kwam aangereden. Onder aan de heuvel hield hij zijn paard stil en steeg af.

Kalm liep hij omhoog tot bij de dichtstbijzijnde galg en knielde daar neer. Hij leek iets te zoeken. Elaine tuurde tot haar ogen er pijn van deden. Wie was hij? Ze kon het, ondanks het licht van de maan, niet zien.

Plotseling ging zijn hand omhoog. Tussen de vingers stak een bloem, en hij bekeek die van alle kanten. Toen smeed hij de bloem met een woedend gebaar op de grond.

Langzaam stond hij op en draaide zich om. Met afhangende schouders liep hij de heuvel weer af. In het maanlicht herkende Elaine hem plotseling. Ze keek verbluft toe hoe Ivar weer op zijn paard steeg en in woeste galop het pad afreed waarover hij gekomen was.

‘Wat was dat?’ Ze kwam overeind en draaide zich om. ‘Wat

doet hij hier in het holst van de nacht op zo'n vreselijke plek als deze? Wat heeft hij hier te zoeken?'

Toerio luisterde niet. Hij liep langs haar heen de heuvel op tot hij de galg bereikt had. Ze durfde hem niet te volgen en bleef onderaan op hem wachten. Zijn ogen speurden over de grond, en al snel vond hij de bloem en raapte haar op. De trol mompelde een paar onverstaanbare woorden, keek naar de bloem en toen met een somber gelaat naar Elaine. Zag ze tranen in zijn ogen?

'Wat heeft dit te betekenen? Weet jij wel wat hij kwam doen, soms?'

Toerio knikte zacht. 'Pojk,' zei hij. 'Gratta.'

'Ik snap er niks van.'

'Ivar. Gratta.' Zijn kleine grove wijsvingers gingen van zijn ooghoeken over zijn wangen naar beneden.

'Hulde? Hij leek me eerder kwaad. Hij smeed die bloem weg.' Ze pakte hem uit Toerio's vingers. 'Maar verdrietig of kwaad, wat maakt dat dit tere dingetje zoiets teweegbrengt bij iemand?'

Ze bestudeerde elk van de vier blaadjes. In het licht van de maan was niet goed te herkennen wat voor kleur ze hadden, maar ze vermoedde dat het paars was, afgewisseld door witte ronde vlekken. Het hart was rond en donker met haartjes die stekelig naar alle kanten wezen. Het was een vreemde bloem, ze had er nog nooit zo een gezien.

'Dus Ivar komt in het holst van de nacht, alle gevaren en waarschuwingen ten spijt, door een donker bos hierheen gereden, naar een galgenheuvel nota bene, een plek des doods, om bloemetjes te plukken?' Ze snoof minachtend. 'Maak dat de kat wijs! Hier klopt iets niet.'

Toerio haalde zijn schouders op, mompelde iets onverstaanbaars en pakte toen Elaines hand terwijl hij naar de lucht wees. 'Hemma!'

Ze besloot dat ze Ivar een paar vragen te stellen had wanneer ze weer thuis zou zijn en borg het bloemetje voorzichtig

weg tussen haar kleren. Toen zuchtte ze diep. ‘Kon ik je maar verstaan. Dat zou alles makkelijker maken.’

Hun pad voerde verder en verder, het dichte woud weer in.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg ze.

Hij antwoordde niet. In plaats daarvan legde hij zijn wijsvinger op zijn lippen en sloop verder. Elaine sloop erachteraan.

Bij een rij grote struiken stopte Toerio. Hij bukte zich en kroop op handen en knieën het gebladerte in.

Niemand zou hen hier kunnen zien. Met ingehouden adem tuurde Elaine tussen de zware takken. Voor haar strekte zich een meer uit. Een dikke mist liet niet toe dat ze verder kon kijken dan vijftig passen over het rimpelloze water.

‘En nu? Ik zie nergens een boot.’

‘Fulj,’ mompelde Toerio, hij greep haar hand en trok haar mee.

‘We worden drijfmat,’ protesteerde ze.

Het was zinloos. Hij voerde haar mee naar de rand van het terrein en liep voor haar uit naar het water. Zonder ook maar een spoortje twijfel zette hij een eerste stap.

Verbijsterd keek Elaine toe hoe haar kleine metgezel op het water stond. Hij wenkte haar.

‘Hoe...?’ Ze wilde niet, durfde niet, maar hij bleef gebaren. Heel langzaam zette ze een stap. Net onder het wateroppervlak voelde ze een harde steen en nu begreep ze het. Er was een pad, een weg door het water. Toerio kon die weg blijkbaar met zijn ogen dicht nog vinden.

De trol liep snel verder. Af en toe stond hij stil en inspecteerde de hemel. Wat hij daar zocht begreep ze niet, maar inmiddels was haar wel duidelijk dat hij precies wist wat hij deed.

Ze liep dan ook braaf achter hem aan. Haar voeten deden het dunne laagje water bij iedere stap opspatten. Voor haar verdween Toerio in de dikker wordende mist en zonder aarzelen volgde ze hem.

Waar was hij gebleven? Iets in haar zei dat ze hem vooral niet moest roepen. Een mistflard dreef langzaam uiteen en ze zag

haar vriendje plotseling staan, met zijn knuisten in de zij naar haar kijkend. Ongeduldig wenkte hij haar en ze liep snel in zijn richting.

Opeens begon de trol hevig te gebaren. Elaine probeerde nog in te houden, maar de grond onder haar voeten was ineens verdwenen. Met een kreet van schrik stortte ze in het donkere water. Ze spartelde als een razende om boven water te komen, maar dat kostte moeite. Haar arm raakte het stenen pad waar ze zojuist nog op had gestaan en ze greep de rand beet.

Toerio rende als een bezetene naar haar toe. Zijn ogen waren groot van angst en zijn oren bewogen onophoudelijk. Zonder iets te zeggen greep hij haar polsen beet en hielp haar grommend van inspanning terug op het pad.

Elaine bleef even zitten bijkomen. Haar doorweekte kleren plakten aan haar lijf. Ze keek naar Toerio. Zijn gelaat was krijt-wit. 'Zoveel zorgen hoefde je je niet te maken,' zei ze met een glimlach. 'Ik kan goed zwemmen, hoor.'

Een enorme, donkere bult die naast haar uit het water opdook, ontlokte haar opnieuw een kreet. Heel even keek ze in een geel, katachtig reuzenoog dat voorbijflitste. Toen dook het zware lichaam met een luide plons weer onder water. Het laatste wat ze zag, was een enorme geschubde staart die op het water klapte. Hij liet grote kringen achter, die snel in de verte verdwenen. Het wateroppervlak werd weer net zo rimpelloos als voorheen.

'Wat was dat?!' riep Elaine.

Toerio schudde zijn hoofd en hielp haar overeind.

'Farliet!' beet hij haar toe. 'Farliet!'

Hij nam haar bij de hand en leidde haar voorzichtig over het stenen pad naar de wal. Het boog licht af naar links, precies daar waar Elaine in het water was gevallen.

Haar hart bonsde. Wat was dat voor iets monsterlijks? Het oog had haar gevoelloos aangekeken maar ze wist dat ze haar leven aan Toerio te danken had.

Die gaf haar echter geen tijd om lang na te denken. Hij voerde haar door de mist een bos in en een smal paadje op.

‘Snap,’ klonk zijn stem. ‘Snap, snap!’

‘Ik snap het helemaal niet,’ mopperde ze. ‘Maar je zult wel weten wat je doet. Ik vraag me alleen af hoe lang het zal duren voor iemand in het klooster merkt dat ik er niet meer ben. En hoe lang het duurt voordat Bonifacius en zijn vrienden erachter komen dat jij bent ontsnapt. Die broeder Robertus kan ze vast niet wijsmaken dat jij hem hebt weten te overrompelen.’

‘Robertus,’ verzuchtte de trol. ‘Wen.’

‘Nou, ik kan er moeilijk aan wennen, hoor,’ ratelde ze verder. ‘Ik vind het maar spookachtig hier. Waar zijn we ergens?’

‘Lakoës,’ was het antwoord. ‘Flevoem.’

Ze hield in. ‘Wat? Flevum?’

‘Flevoem. Almeria.’ Hij schudde zijn hoofd toen hij merkte dat zijn uitleg onvoldoende was. ‘Wiedare,’ zei hij daarom en liep verder.

Iedere stap die hij zette, ging gepaard met bewegingen van zijn oren. Hij moet de hele tijd op zijn hoede zijn, bedacht Elaine zich. Zijn waakzaamheid werd vast en zeker ingegeven door ervaring. Ze dacht weer aan het enorme gedrocht van zojuist, en huiverde. Zouden er meer van zulke gevaren wachten? Op eens hield iedere struik iets dreigends verborgen en strekten de boomtakken zich graaiend naar haar uit.

Ze liep iets sneller om dicht bij Toerio te blijven. Hij mocht dan niet imposant zijn, maar hij had in elk geval bewezen de weg te weten.

‘Waar breng je me heen?’

Toerio antwoordde niet. Hij liep in zo’n rap tempo door, dat Elaine hem bijna niet kon bijbenen.

Het moest zeker een half uur hebben geduurd voordat de trol inhiel en in het struikgewas naast het pad kroop. Elaine volgde zonder morren. Haar kleren waren inmiddels droog, haar haren eveneens.

Toerio stopte en wees met zijn dikke wijsvinger tussen de struiken door. ‘Titta.’

Ze loerde ademloos over zijn schouder door het gebladerte.